

[Boligministeren.]

tensivere og styrke landsplanlægningen, men det må afgøres under folketingets debatter, såvel principielle målsætningsdebatter som behandlingen af lovforslag, hvordan det i øvrigt skal køres.

En landsplanlægning vil udkrystallisere sig heraf, og det er efter regeringens opfattelse en langt bedre måde at landsplanlægge på end ved at hælde sit hoved til et lokaliseringsråd med interesserepræsentanter, altså en ny slags landsting.

Der er tale om vitale problemer, og folketingets indflydelse må ikke beskæres, hverken formelt eller reelt. Derfor forstår jeg ikke hr. Holger Hansens modstand mod lovforslagets bestemmelse om en årlig redegørelse til folketingets udvalg om fysisk planlægning, men jeg kan tilføje, at jeg er meget villig til også at give denne redegørelse til folketinget, altså fra folketingets talerstol. Men det er jo en af de mindre ting, som vi kan ordne undervejs.

Denne redegørelse, som jeg havde tænkt mig skulle gives til udvalget for fysisk planlægning, skulle jo netop give mulighed for, at der her i salen kan rejses spørgsmål og debatter, hvis principielle problemer synes uløst eller forsøges løst på en måde, man ønsker at diskutere, så hvilken form man her ønsker at anvende tror jeg altså vi skal se lidt på i udvalget, inden vi låser os fast.

Jeg kan resumere mine bemærkninger til hr. Holger Hansen derhen, at hans kritik af landsplanlægningsbestemmelserne er forfæjlet; dette lovforslag skal ikke være en landsplanlægning, men give grundlaget for, at der kan skabes en landsplanlægning. Jeg synes, jeg kan finde en god begrundelse for mine synspunkter ved at se på, hvad hr. Holger Hansen kommer med af konkrete forslag, når han når til omtalen af sit forslag til folketingsbeslutning. Der er fra hr. Holger Hansens side tale om nøjagtig samme system, bortset naturligvis fra selve lokaliseringsrådet, som i lovforslaget; man etablerer et system, hvorved man sikrer de landsplanmæssige synspunkters vækst.

Der har fra flere sider været stillet andre spørgsmål, og må jeg først til hr. Hans Toft vedrørende organisationsformen, personaleforbruget og udgifterne svare ganske klart, at administrationsdepartementet har været

med lige fra første færd i dette lovforslags opbygning og også været med i godkendelsen både af personaleforbruget og af de økonomiske konsekvenser, hvor det drejer sig om den statslige regie, og fra kommunerne og fra amterne er det disse organisationer, der selv har bedømt deres behov og deres udgifter. Men hvis man vil kritisere, som det jo også er sket fra forskellige sider, og mene, at der her er tale om en administrativ belastning, og at det er store penge, det drejer sig om, så kan vi sige, at regeringen har lagt megen vægt på, både at offentligheden inddrages, og inddrages aktivt, ikke bare passivt, i disse vigtige spørgsmål, og at man får processen, hvor man hører de forskellige parter i sagen, grundigt behandlet. Det er nærdemokrati, og det koster nu engang penge, og ud fra det må vi vurdere, om man ønsker det ene eller det andet. Og vi har altså fra regeringens side ment, at det skulle have en så bred baggrund som overhovedet muligt.

Hr. Auken og hr. Hans Toft og flere andre har være inde på § 14, især § 14, stk. 3, der drejer sig om boligministerens mulighed for at ændre i de planer, der er indsendt. Jeg har svært ved at se grundlaget for den betænkelighed, man udtrykker. Jeg erkender, at Kommunernes Landsforening også har givet udtryk for betænkelighed vedrørende § 14, stk. 3, men landsplanlægningen har jo netop til formål at underbygge valget af løsninger ud fra en helhedsvurdering, og det er vigtigt, at denne helhedsvurdering ikke trænges i baggrunden til fordel for lokale eller sektorsynspunkter. Derfor er det ønskeligt og praktisk, at der er en beføjelse for staten til at indpasse landsplanmæssige hensyn i regionplanerne. Men jeg er da villig til at drøfte disse ligesom naturligvis alle de øvrige paragraffer i udvalget.

Man har også strejft fra flere sider dobbeltadministrationen og hermed ligesom taget lidt forskud på spørgsmålet om den fortsatte planlovsreform. Må jeg først sige til hr. Hans Toft — og det vil vi godt redegøre lidt dybere for, når vi kommer i udvalget — at ønsket om at få den fortsatte planlovsreform i denne samling naturligvis er et fromt ønske, men jeg må klart sige, at det er der ikke arbejdskraft til eller mulighed for. Hvis vi får den i næste samling, hvad jeg håber, er der gjort et meget dygtigt og et meget,